

A sárgával jelölt részeket alakítsa a saját esetére megfelelően:

Pesti Központi Kerületi Bíróság (IDE ÍRJA AZ ILLETÉKES JÁRÁSBÍRÓSÁG NEVÉT)

**BRFK Kerületi Rendőrkapitányság útján (IDE ÍRJA A HATÁROZATOT HOZÓ
RENDŐRSÉG NEVÉT)**

Ügyszám:/202..... Szabs.

Tisztelt **Pesti Központi Kerületi Bíróság! (IDE ÍRJA AZ ILLETÉKES JÁRÁSBÍRÓSÁG
NEVÉT)**

Alulírott (lakcím:; szül.:; anyja neve:) a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabstv.) 105. § (1) bekezdése alapján **..... Kerületi Rendőrkapitányság Szabs.** számú, szabálysértési felelősséget megállapító határozata ellen az alábbi

k i f o g á s t

teszem:

Elsődlegesen kérem, hogy a T. Bíróság úgy változtassa meg, hogy az eljárást megszünteti, mert az általam elkövetett cselekmény nem szabálysértés [Szabstv. 83. § (1) bekezdésének a) pont].

Másodlagosan kérem, hogy a T. Bíróság pénzbüntetés kiszabása helyett intézkedésként figyelmeztetést alkalmazzon [Szabstv. 20. § (1) bekezdés].

Harmadlagosan kérem, hogy a kiszabott forintos pénzbírságot mérsékelje! [Szabstv. 21. § (1) és (2) bekezdései].

1. Tényállás

2022. napján a tartott gyűlésen (bejelentett és a rendőrség által tudomásul vett demonstráción) vettem részt. A tüntetést a szervezte, annak célja volt. A rendezvény után többedmagammal tovább vonultam, eközben kormányellenes jelszavakat skandáltam. Eközben nem voltam egyedül, hanem a vonuló, tüntető tömeg részeként voltam az úttesten és általában a helyszínen.

ITT: a történetek részletes ismertetése a meghallgatáson elmondottakkal összhangban.

A szabálysértési hatóság 2022. kéresemre meghallgatást tartott. Az ezt követően született határozatot 2022. napján vettem át.

2. Alapjogi ügy

A gyülekezéshez való jog az Alaptörvényben szabályozott alapjog, amelynek békés gyakorlása feltételeit a gyülekezési jogról szóló 2018. évi LV. törvény (a továbbiakban: Gytv.) részletesen szabályozza. A cselekményem idején semmilyen rosszindulatú, erőszakos, vandál, garázda, a helyszíni rendőrökkel (és senki mással sem) ellenséges magatartást nem tanúsítottam, másokkal együtt békésen véleményt nyilvánítottunk közügyekben, a kormány aktuális politikai döntéseivel kapcsolatban. Erősen sérelmezem azt, hogy a gyülekezési és a szabálysértési hatóság sem a helyszínen, sem a szabálysértési eljárás során nem vette figyelembe azt az alkotmányos követelményt, hogy az alapjogok gyakorlásának korlátozásait sokkal szigorúbb mércével kell mérni.

A Gytv. 8. §-a előírja a rendőrség számára is az együttműködést, illetve a jogok gyakorlása során a jóhiszeműség és a rendeltetésszerűség követelményeit.

A sárgával jelölt részt akkor hagyja benne a kifogásban, ha az Ön esetére igaz:

A jelentős rendőri jelenlét ellenére semmilyen figyelmeztetést nem kaptam, hogy tevékenységem zavaró, törvénybe ütközik, semmilyen felszólításban nem részesültem a helyszínen, ami nyilvánvalóvá tette volna számomra, hogy szabálysértést követek el. Amennyiben bármilyen helyszíni figyelmeztetésben vagy felszólításban részesültem volna, azonnal abbahagytam volna a szabálysértést, így sérelmezem a rendőri felszólítás/figyelmeztetés hiányát a helyszínen és az

azonnali szabálysértés megállapítását. Sérelemzem, hogy megfosztottak a helyszínen lévő rendőrök az együttműködés esélyétől, ami eddigi büntetlen előéletem alapján feltételezhető is lenne.

Kifogásolom továbbá az aránytalanul magas összegű büntetés meghatározását. Továbbá sérelemzem az eljárás folyamán tanúsított mindenben együttműködő hozzáállásom figyelembevételének teljes hiányát. Kifejezetten pszichológiai nyomásgyakorlásnak élem meg, hogy a szabálysértési hatóság egy **gyalogosátkelőn** senkit sem veszélyeztető, egy teljesen kooperatív békés tüntetésen a nagyjából üres utcán megvalósuló cselekmény miattFt-os bírságot szab ki. Köztudott, hogy olyan cselekmények, amely miatt a hatóság a szabálysértési felelősségemet megállapította, a hétköznapi életben, napközben, sokkal intenzívebb forgalmi körülmények között számolatlanul fordulnak elő.

A megállapított tényállás alapján nyilvánvaló, hogy az ügy alapját képező magatartás a gyülekezési jog keretén belül értékelendő. Az Alaptörvény szerint az állam elsőrendű kötelezettsége, hogy az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben tartsa és védelmezze [I. cikk (1) bekezdés], a békés gyülekezéshez való jog pedig mindenkit megillető sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jog (VIII. cikk). Mind az Alkotmánybíróságnak, mind az Emberi Jogok Európai Bíróságának töretlen gyakorlata szerint a békés demonstrációk a demokratikus véleménynyilvánítás elengedhetetlen eszközei, amelyek a plurális társadalmak békés és demokratikus közéletének virágzásához nélkülözhetetlenek. Az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény öre, az Európai Emberi Jogi Bíróság szerint *„mindaddig, amíg a tüntetők nem követnek el erőszakos cselekményeket, az állam szerveinek türelmesnek kell lenniük a békés tiltakozásokkal szemben, különben az Egyezmény 11. cikke által garantált gyülekezési jogot megfosztanák minden lényeges tartalmától”*. (Oya Ataman v. Turkey, no. 74552/01, 2006. december 5., 42.) Ezzel összhangban állapította meg az Alkotmánybíróság is, hogy *„Egy demokratikus társadalom nem választhatja a tiltakozás elnémitésének, szükségtelen és aránytalan korlátozásának útját.”* [4/2007. (II. 13.) AB határozat]

A magyar jog alapjogi védelemben részesíti az ún. spontán tüntetéseket is. Az AB a [75/2008. \(V.29.\) határozatban](#) rámutatott, hogy a közterületen tartandó rendezvényekre vonatkozó bejelentési kötelezettség nem vonatkozik az előzetes szervezés nélküli, spontán gyűlésekre. Ugyanakkor a spontán gyűléseket tervszerűen nem készítik elő szervezők, nincsen előre meghatározott útvonaluk, napirendjük, rendezők stb. Az EJEB is hasonló gyakorlatot követ. [Lásd [Oya Ataman v. Turkey \(Application no. 74552/01, Judgment of 5 December 2006\)](#)] A hatályos gyülekezési törvény tételesen is kimondja, hogy *“Nem kell a gyűlést bejelenteni, ha a gyülekezés egy, azt közvetlenül megelőző indokból, tervezés és szervező nélkül alakul ki (spontán gyűlés).”* [Gytv. 10. § (7) bekezdés].

Az AB a [75/2008. \(V. 29.\) AB határozatban](#) kimondja, hogy a gyülekezési jog – csakúgy, mint a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadsága – szorosan kapcsolódik a véleménynyilvánítás szabadságához [lásd a [30/1992. \(V. 26.\) AB határozat](#)]. Gyűlések megszervezésének, megtartásának, az azokon való részvételnek a joga nélkül a nézetek, információk megszerzésének és másokkal való megosztásának, a vélemények közösen történő kialakításának a lehetősége ugyanis aligha volna megvalósítható. Mind az AB, mind az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) töretlen gyakorlata szerint a békés demonstrációk a demokratikus véleménynyilvánítás elengedhetetlen eszközei, amelyek a plurális társadalmak békés és demokratikus közéletének virágzásához nélkülözhetetlenek. Mindebből az következik, hogy *„[e]gy demokratikus társadalom nem választhatja a tiltakozás elnémitésének, szükségtelen és aránytalan korlátozásának útját.”* ([4/2007. \(II. 13.\) AB határozat](#), III. 1.) Legutóbb a 30/2015. (X. 15.) AB határozat erősítette meg a gyülekezési jognak ezt az értelmezését: *„[25] [...] A gyülekezések kitüntetett kommunikációs funkciója tehát abban áll, hogy olyan módon teszik lehetővé a közügyek megvitatásába való bekapcsolódást, ami minden más formánál erőteljesebb hangsúlyt tud adni a kifejezett véleménynek. Mindez azt is jelenti, hogy egy békés gyülekezés nem feltétlenül érzelem- vagy indulatmentes rendezvény, éppen ellenkezőleg, annak fogalmi eleme, hogy ideiglenes jelleggel kellemetlenséget idéz elő, ezzel képes ugyanis felhívni a figyelmet a kommunikálni kívánt üzenetre. [...] [26] A gyülekezések kitüntetett kommunikációs funkciója nem pusztán a véleménynyilvánítás alapjogával hozza szoros összefüggésbe a gyülekezéshez való alapjogot, hanem a közvetlen demokráciával is. A gyülekezések célja ugyanis tipikusan egy*

kritikus vélemény, egy elégedetlenség kifejezésre juttatása, ami a közvetett demokrácia valamely intézménye által már meghozott, vagy még csak tervbe vett döntések korrekcióját célozza. A kifejtett vélemény tehát mindig a befolyásolás eszközeként jelenik meg a kommunikációs térben.”

Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata szerint a demokratikus jogállamokban a véleménynyilvánítás szabadságának kitüntetett szerepe van: nemcsak az egyéni önkifejezés, a személy szabad kibontakozásának és szellemi autonómiájának záloga, hanem egyúttal a demokratikus közvélemény és akaratképzés nélkülözhetetlen forrása is. A véleményszabadság tehát kettős igazolással bír: egyrészt a közéleti viták szabadságát biztosítja (instrumentális igazolás), másrészt pedig az egyéni önkifejezést (konstitutív igazolás). A demokratikus kormányzás és a politikai közélet ugyanis feltételezi a különféle vélemények akadálymentes közlésének, közölhetőségének és ütköztetésének szabadságát. Nem bizonyos gondolatok, vélemények, eszmék vagy értékek, hanem maga a véleménynyilvánítás lehetősége élvezi az alkotmányos védelmet. Így a véleménynyilvánítás fórumának szabadsága maga hordozza az alkotmányos értéket. [Lásd: 36/1994. (VI. 24.) AB hat.; 34/2004. (IX. 28.) AB határozat, 7/2014. (III. 7.) AB határozat].

A demokratikus társadalomban betöltött szerepe miatt a véleménynyilvánítás szabadságán belül a politikai véleménynyilvánítás határai tágabbak, mint más beszédé. „Fokozott alkotmányos védelmet élveznek az olyan ítéletek, amelyek a közügyekre vonatkozó vélemények ütközésében kapnak hangot, még akkor is, ha esetleg túlzóak és felfokozottak. A demokratikus jogállam állami és önkormányzati intézményeinek szabad bírálata, működésük, tevékenységük kritikája, – még ha az becsületsértő értékítéletek formájában történik is –, a társadalom tagjainak, az állampolgároknak olyan alapvető alanyi joga, amely a demokrácia lényegi eleme.” [36/1994. (VI. 24.) AB határozat]

A demokratikus jogállam állami és önkormányzati intézményeinek szabad bírálata, működésük, tevékenységük kritikája, - még ha az becsületsértő értékítéletek formájában történik is -, a társadalom tagjainak, az állampolgároknak olyan alapvető alanyi joga, amely a demokrácia lényegi eleme. A hivatalos személyeknek és közszereplőknek adott esetben el kell viselniük a kemény kritikát is: az alkotmányosan nem büntethető véleménynyilvánítás és tényállítás köre esetükben tágabb, mint más személyeknél. [36/1994. (VI. 24.) AB határozat]

„Az Alkotmánybíróság következetes felfogása szerint tehát a közügyekre vonatkozó és a közéletben szerepet vállaló személyek és szervezetek tevékenységét érintő véleménynyilvánítás erősebb alkotmányos védelmet élvez, és így korlátozhatósága szűkebb körben nyerhet alkotmányos igazolást. Ennek megfelelően a közügyek vitatását érintő véleménysszabadság korlátozását előíró jogszabályokat megszorítóan szükséges értelmezni.” [13/2014. (IV.18. AB határozat, 28. bekezdés]

Az Alkotmánybíróság rámutatott, hogy „a közügyeket vitató szólás minősítése során tehát a szakjogi szabályokkal egyidejűleg és azoktól elválaszthatatlanul, közvetlenül és intenzíven van jelen az alkotmányjog is. Ebből következően pedig a közéleti kérdéseket érintő szólás jogi minősítése egyúttal olyan alapvető jog közvetlen gyakorolhatóságáról is dönt, amelynek forrása az [Alaptörvény](#) és az „alkotmányjogi alapjogvédelem nemzetköziesedésének” általános folyamatába illeszkedően az elfogadott nemzetközi emberi jogi egyezmények.” [13/2014. (IV.18. AB hat., 51. bekezdés] Álláspontom szerint a gyülekezési jog és a véleménynyilvánítás szabadsága szempontjából is értékelni kell a tényállást, és az ebből fakadó következtetéseknek a szabálysértési jog alkalmazásában is tükröződnie kell.

Az [Alaptörvény 28. cikke](#) előírja, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék. Ez jelen esetben azt a követelményt támasztja a jogalkalmazóval szemben, hogy a Szabstv. rendelkezéseit az Alaptörvény VIII. és IX. cikkében deklarált véleménynyilvánítás szabadságára vonatkozó alkotmányos követelményekkel összhangban értelmezze.

3. Jogi értékelés

A spontán rendezvények definíció szerint nem szervezett rendezvények, ezért azok esetében nincs bejelentésre kötelezett/kötelezhető személy. ([75/2008. \(V. 29.\) AB határozat](#)) Az Emberi Jogok Európai Bírósága szerint önmagában a bejelentési kötelezettség nem korlátozza a gyülekezési jog lényegét ([Rassemblement Jurassien Unité kontra Svájc, 8191/78. sz. 1979. október 10.](#)), ugyanakkor a be nem jelentett, békés célú és lefolyású tüntetés azonnali rendőrségi feloszlata sérti az Egyezmény 11. cikkében biztosított gyülekezési szabadságot ([Oya Ataman kontra Törökország, 74552/01.](#)) Az EJEB szerint a gyülekezési jog gyakorlása nem tehető

függővé attól, hogy a szervező, vagy a demonstrálni kívánók nem tettek eleget a formális bejelentési kötelezettségnek (lásd a [Bukta és mások kontra Magyarország ügy, 25691/04 sz. kérelem, ítélet, 2007. július 17.](#), 36. pont.) Ez azt jelenti, hogy egy békés rendezvény a bejelentés hiánya vagy késedelmes volta miatt nem válik jogellenessé, nem osztható fel. A hatályos gyülekezési törvény tételesen is kimondja, hogy *“Nem kell a gyűlést bejelenteni, ha a gyülekezés egy, azt közvetlenül megelőző indokból, tervezés és szervező nélkül alakul ki (spontán gyűlés).”* [Gytv. 10. § (7) bekezdés]

A szervezettség jelei lehetnek pl. az internetes felhívás, napirend, transzparensok, technikai elemek, etc., ugyanakkor önmagában az a tény, hogy a résztvevők interneten, a közösségi médiában, üzenetküldő applikációk segítségével, telefonon, nem nyilvános csatornákon egyeztetik egymással a tüntetéshez való csatlakozásukat, nem értékelhető úgy, mint ami megalapozza a rendezvény szervezettségét. Jellemzően sokakat érintő, hirtelen bekövetkezett esemény (pl. váratlan politikai esemény) hatására kisebb-nagyobb tömeg jön össze közterületen. Jelen esetben egy már megtartott tüntetés folytatásaként alakult ki egy vonuló tömeg, amely a korábbi tüntetésen elhangzott vélemények további kifejezésére szolgált. A spontán gyülekezés megfelelő indok nélkül történő feloszlata és szankcionálása jogszerűtlen. Értelemszerűen a tüntetők elleni szabálysértési eljárás is a gyülekezési jog szankcionálását jelenti.

Az Alkotmánybíróság állapította meg a szólás- és véleménynyilvánítás szabadsága körében hozott alapvető jelentőségű, 30/1992 (V. 26.) számú határozatában, hogy *„a szabad véleménynyilvánításhoz való jog a fentiek szerint nem csupán alapvető alanyi jog, hanem e jog objektív, intézményes oldalának elismerése egyben a közvélemény, mint alapvető politikai intézmény garantálását is jelenti. A szabad véleménynyilvánítás jogának kitüntetett szerepe ugyan nem vezet arra, hogy ez a jog - az élethez vagy az emberi méltósághoz való joghoz hasonlóan - korlátozhatatlan lenne, de mindenképpen azzal jár, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jognak valójában igen kevés joggal szemben kell csak engednie, azaz a véleményszabadságot korlátozó törvényeket megszorítóan kell értelmezni. A vélemény szabadságával szemben mérlegelendő korlátozó törvénynek nagyobb a súlya, ha közvetlenül másik alanyi alapjog érvényesítésére és védelmére szolgál, kisebb, ha ilyen jogokat csakis mögöttesen, valamely „intézmény” közvetítésével véd, s legkisebb, ha csupán valamely elvont*

érték önmagában a tárgya (pl. a köznyugalom).” Álláspontom szerint a Szabstv. és a KRESZ a közlekedés rendjét védő szabályozást jelent, amely kizárólag egy elvont értéknek tekintendő, ezért az egyes cselekmények megítélésakor ennek megfelelően kell súlyozni a gyülekezési joghoz fűződő alapjoggal szemben.

Az EJEB szerint *„mindaddig, amíg a tüntetők nem követnek el erőszakos cselekményeket, az állam szerveinek türelmesnek kell lenniük a békés tiltakozásokkal szemben, különben az Egyezmény 11. cikke által garantált gyülekezési jogot megfosztanák minden lényeges tartalmától”.* ([Oya Ataman v. Turkey](#), no. 74552/01, 2006. december 5., 42.) A résztvevők vonatkozásában ebből a szempontból az a legfontosabb körülmény, hogy a rendezvény békés, erőszakmentes volt. Azzal, hogy bejelentés nélküli spontán rendezvény keretében vonultak, senkinek nem okoztak kárt, nem léptek fel fenyegetően vagy támadóan, és senkit sem kényszerítettek. A szabálysértési hatóság sem tagadja azt, hogy a rendezvény megtartása nem járt a közlekedés ellehetetlenülésével, vagy hogy nem járt a bíróságok vagy népképviselői szervek zavartalan működésének súlyos veszélyével, és nem állítja azt sem, hogy mások jogait és szabadságát sértette volna a rendezvény. Ebből pedig az következik, hogy amint a rendezvénnyel szembesülő kívülálló állampolgárokra, úgy az államra, a hatóságokra nézve is vonatkozik a toleranciának és a türelemnek az a követelménye, ami egy demokratikus társadalomban minden békés rendezvényen részt vevő állampolgárt meg kell, hogy illessen.

Az idézett jogelvékből és AB illetve EJEB döntésekből az következik, hogy a szabálysértés hatóságoknak a spontán tüntetés résztvevőit nem szabad szabálysértési eljárás alá vonnia, mert azzal korlátozzák a gyülekezési jog és a véleménynyilvánítás szabadságát.

4. Társadalomra veszélyesség hiánya

A Szabstv. 1. § definiálja a szabálysértés fogalmát, aminek egyik eleme a társadalomra veszélyesség. Ez azért fontos, mert a szabálysértés törvényi definíciójának ezen eleme, azaz társadalomra veszélyesség nélkül nincs szabálysértés. A szabálysértés tehát a törvényi definíciója alapján olyan tényállásszerű cselekmény (emberi magatartás) és társadalomra veszélyes (jogellenes) cselekmény.

A törvényben rögzített társadalomra veszélyesség két összetevőből áll: a cselekmény a bűncselekményként történő büntetni rendeléshez szükségesnél kisebb fokban sérti vagy veszélyezteti Magyarország állami, társadalmi vagy gazdasági rendjét, a természetes és jogi személyek, valamint a jogi személyiség nélküli szervezetek személyét vagy jogait, és amelyre a Szabstv. szabálysértési elzárás büntetés kiszabását is lehetővé teszi, vagy járművezetéstől eltiltás alkalmazását kötelezően elrendeli. A két feltétel konjunktív feltételként jelentkezik, ami azt jelenti, hogy együttesen kell fennállni, hogy egy konkrét magatartásra társadalomra veszélyesként lehessen tekinteni és bármelyik hiánya kizárja ennek lehetőségét. Akár csak egy fogalmi elem hiánya kizárja azt, hogy az adott magatartás szabálysértésként kerülhessen elbírálásra. Álláspontom szerint a gyülekezési jog legitim módon történő gyakorlása soha nem lehet veszélyes a társadalomra, ilyen magatartás nem képezheti szabálysértési felelősség alapját.

5. Figyelmeztetés mint intézkedés alkalmazása

Arra a nem várt esetre, ha a T. Bíróság megállapíthatónak tartja a szabálysértési felelősséget, úgy indítványozom, hogy az ügy tényállására és a fent kifejtett jogi érvelésre tekintettel a Szabstv. 20. § (1) bekezdése szerint figyelmeztetést alkalmazzon! Az intézkedés alkalmazásának akkor van helye, ha a szabálysértés az elkövetés körülményeire tekintettel csekély súlyú és ettől az intézkedéstől kellő visszatartó hatás várható. A figyelmeztetéssel a szabálysértési hatóság, illetve a bíróság a rosszállását fejezi ki és felhívja az eljárás alá vont személyt arra, hogy a jövőben tartózkodjon szabálysértés elkövetésétől. Az Szabstv. indokolása szerint a figyelmeztetés az oportunitás eszköze, a jogsértés súlytalansága esetén büntetés helyett alkalmazható, a hatóság rosszállását kifejező, nevelő jellegű intézkedés, amely rámutat az adott jogsértés helytelen voltára és egyben felhívja az elkövető figyelmét arra, hogy a jövőben tartózkodjon a hasonló cselekményektől. Az eljáró hatóságok az ún. bagatell jogsértések akkora tömegével találkoznak nap mint nap, melyek szankcionálása akár még egyszerűsített eljárásban is messze meghaladja a jogalkalmazói kapacitásokat, ugyanakkor e cselekmények egy része az elkövetés sajátos körülményei folytán nyilvánvalóan nem is igényli az eljárás lefolytatását és büntetés kiszabását. A törvény ugyan nem ad részletes szempontokat az intézkedés alkalmazásához, de utal arra, hogy mind a cselekménnyel (tárgyi körülmények), mind pedig az eljárás alá vont személlyel összefüggő (alanyi körülmények) tényezőket mérlegre kell tennie a jogalkalmazónak, ha lemond

a büntetés alkalmazásáról. Az Szabsttv. 21. § szerint a büntetést és az intézkedést úgy kell megállapítani, hogy igazodjék a szabálysértés súlyához. Az eljárás alá vont személy személyi körülményeit annyiban kell figyelembe venni, amennyiben azok a szabálysértési hatóság vagy a bíróság rendelkezésére álló adatokból megállapíthatóak.

Az alábbi részt akkor hagyja benne a kifogásban, ha igaz az Ön esetében:

A gyülekezési jog keretében tartott vonuláson vettem részt, vallomásom szerint a rendőri felszólítást nem hallottam / rendőri felszólításnak azonnal eleget tettem stb..

6. Pénzbírság mérséklése

Feltéve, de meg nem engedve, hogy a magatartásomat a T. Bíróság nem tekinti a gyülekezési jog keretén belül értékelendőnek, illetve nem látja helyét intézkedés alkalmazásának, úgy az indítványozom, hogy a T. Bíróság a kiszabott pénzbírságot csökkentse.

Az alábbi részt akkor hagyja benne a kifogásban, ha igaz az Ön esetében:

Ennek indoka, hogy amennyiben a cselekmény társadalomra veszélyessége fennáll, akkor is rendkívül csekély fokú, továbbá a kiszabott büntetés nincsen összhangban a személyes meghallgatásom során előadott személyi körülményeimből kitűnő anyagi helyzetemmel.

7. Egyéb indítványok

Kérem a T. Bíróságot, hogy a Szabsttv. 105.§ (2) és 110.§ (1) bekezdése alapján az ügyben tartson szabálysértési tárgyalást. Álláspontom szerint szükséges bizonyítást lefolytatni annak érdekében, hogy megállapítható legyen az, hogy a kifogásolt magatartásra gyülekezési jog gyakorlása keretében került sor. Bizonyítási indítványként kérem, hogy a T. Bíróság szerezzé be az ott foganatosított rendőri intézkedésről (nem egyedi, hanem átfogó intézkedések!) készült rendőri jelentéseket, kamera-felvételeket.

Budapest, 202.

Tisztelettel,